

Fire og halvtredstindstyvende Møde.

Mandagen den 3die Februar 1890, Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling, indtil Finantsloven for Finantsaaret fra 1ste April 1889 til 31te Marts 1890 er giben.

Formanden (Høgshro): Det vil erindres, at der er gjort Paastand paa Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen, og det er denne Paastand, der nærmest foreligger til Behandling.

Forhandlingen derom er aabnet.

Solstein: Hvad der har foranlediget mig til at tage Ordet i denne Sag igjen, er de Udtalelser, som paa Opfordring, foranlediget ved, hvad jeg havde tilladt mig at fremsføre i forrige Møde, bleve fremsatte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg).

Seg skal, forinden jeg gaar ind paa disse Udtalelser, blot i Rørthed bemærke, at naar det ærede Medlem indledede sine Udtalelser med en Slags Valgstatistik, hvorved han fik ud, at den samlede Opposition, der stod paa Forhandlingspolitikens Standpunkt, var 43 Medlemmer, altsaa med en Slags Undskyldning for, at han ikke høiede sig, jaaledes som han tidligere har bebudet, for Valgenes Resultat med Hensyn til sin taktiske Stilling overfor Regjeringen, saa har det vistnok været et af den Slags Tilfælde, der kunne arrivere en Mand, der har meget at gøre og er stærkt optaget nemlig at han kommer til at regne galt. Thi det er kun muligt at komme til det Resultat derved, at man gaar ud fra, at den samlede Opposition ikke var mere end 60 Medlemmer inden Valgene. Men da den

som bekendt var 75, hvoraf 10 Medlemmer sluttede sig til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, saa var før Valgene den samlede Opposition, der stod paa Forhandlingspolitikens Standpunkt, 65. Nu efter Valgene er Oppositionen vokset til 78, og vil jeg derfor drage de 17 Medlemmer, som det ærede Medlem regner til sine uden videre, saa bliver det 61 Medlemmer for Forhandlingspolitikken, hvilket jeg anser for en ret god og utvetydig Valgtilfendegivelse af, hvor Folkets Flertal er. Seg kan kun tænke mig, at det ærede Medlem har regnet sig selv for 17 og saa regnet de andre 17 med som Nuller. Det er den eneste Forklaring; thi at han skulde regne alle sine Medlemmer dobbelt, faar jeg ikke Indtrykket af, naar jeg ser hans Måde at tage Tingene paa i Verden. Det forekommer mig, at den rimelige Forklaring er, at han siger: Her er 1, det er 17, og saa har han talt videre og talt tilbage til sig selv igjen, saa faar han ganske vist 34.

Efter denne nødvendige Berigtigelse skal jeg gaa over til at omtale de Grunde, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds for at forklare den Svigning, han har foretaget siden 1887—88. Seg tror, at der er særlig Grund til at dvæle herved, fordi det er af Bigtighed, at vi gøre os det klart, hvilken Betydning den nu foreliggende Sag og Afstemningen herover har rent juridisk, rent statsretlig. Det er ogsaa fra det Synspunkt, jeg derfor vil tillade mig først at behandle dette Spørgsmaal, for at der ikke deri skal være noget som helst tvivlsomt eller uklart Punkt tilbage. Spørgsmaalet er altsaa: Hvad foreligger her paa Thingets Bord? Det er Spørgsmaalet, og det kan ikke besvares herten ved almindelige Talemaader eller alene ved Citater af En eller Anden. Det maa besvares rent statsretligt, og det er efter min Mening meget let at besvare. Men Besvarelsen bliver selvfølgelig forskjellig, efter som man stiller sig paa Thingets Standpunkt og fastholder, at den forfæstelse, der har fundet Sted her i Henhold til det private Initiativ af den provisoriske Finantslov er gyldig, eller om man betragter den som ugyldig. Det er det Æneste, der kan medføre nogen Forandring i Opfattelsen, men det medfører ganske vist ogsaa en absolut forskjellig Opfattelse. Se vi paa det